

Szentmártoni János

Ahogy útra keltem

Ahogy a fák az ősze lépnek,
 úgy indultam én is,
 háttal az égnek.
 Nem hoztam már semmit,
 ami megviselt volna,
 csak a vállamon ülő napfényt,
 s kezemben néhány kotta.
 Tán eléneklek néhány dalt,
 míg a legközelebbi faluba érek,
 s körém lobbantják a kemence tüzét
 csillagot fürkésző, földszagú vénék.
 Emelem poharam,
 koccintok velük végül,
 mialatt a történetünk összebékül.
 Nem bántjuk egymást,
 szó szót követ,
 már a lámpás is alszik,
 vackolnám magam, mire szólnak:
 „Az álmodat hagyd itt!”.
 Ódzkodom ettől,
 hiszen álomtalan mire mennék?
 Nem lehetek náluk örökös vendég.
 De aztán megosztozunk
 e furcsa elképzelésen,
 s maguk alá gyúrik feladott énem.
 Kipihenve kelnek, mire virrad,
 s vörös drapériát ölt a színpad,
 csak én hiányzom e szokatlan helyről,
 amit kissé már untam,
 mert a fákkal már ősze léptem,
 s míg ők az álmodat szótték,
 nem voltam tétlen:
 szétpakoltam mindent,
 amiben megegyeztünk,
 s a csípős szélben elindultam.

Szentmártoni János
 (1975, Budapest)
 költő, író,
 Babérkoszorú-díjas